

Upptäckt

– spänningsnovell av Ulric Alstermark

När bilen som länge hade kört sakta en bit framför honom stannade, släppte Daniel tankarna på flickans förskräckta ansikte. Han undrade varför den stannade just där, i en backe hundratalet meter efter en parkeringsficka.

Daniel bromsade, svängde in på en stig intill en spretig buske. Stängde av motorn och hoppade av mopeden. Hittade sedan en lucka i grenverket och höjde kikaren.

Bilen var en Fiat 126, och stod nu parkerad med högerhjulen ute i gräset. Snart öppnades dörrarna, och två män steg ur. Den ene mannen var klädd i blå jeansjacka, den andre hade en brun kavaj med lappar på ärmarna. Båda var i tjugofemårsåldern, mörkhåriga och kortklippta.

Daniel behövde namn för att göra scenen tydligare, mer levande. Så han döpte mannen i jeansjacka till Morgan, efter sin kendo-tränare. De hade samma hakor, fyrkantiga. Mannen i kavaj fick av en slump heta Leo.

De ställde sig bakom bilen och började att prata. Leo sa mest, gestikulerade och log. Morgan hängde med huvudet, tuggade tuggummi. Efter en stund la Leo handen på Morgans axel, nickade in mot vänster. Därefter gick de över vägen och försvann in i skogen.

Daniel sänkte kikaren. Blundade och andades in genom näsan, kände en svag röklukt. Flickans förskräckta ansikte återvände till honom, men suddades ut igen när han hörde en gren knäckas långt inne i terrängen bakom sig.

Hans hand for mot vänstra delen av bröstet, och när han kände konturerna av kniven i innerfickan bestämde han sig för att följa efter männen. Ingen syntes till åt det håll som grenen hade knäckts, så han la mopeden ner i det höga gräset och sprang över vägen.

Han kände till området väl, och stegade fram mellan bokarna i god fart. Han rörde sig in mot Finjasjön, och han hörde finkar sjunga ikapp och såg en hare fly in bland snåren.

Efter att ha passerat en hassellund, nådde Daniel en högre höjd. Han slog av på tempot, och ställde sig emellanåt helt stilla för att lyssna och se sig omkring. Så småningom fick han syn på de båda männen, som lunkade framåt längsmed en bäckdal snett framför honom. Han drog ner blixtlåset på jackan en bit och smög efter dem.

När männen stannade i en glänta mellan några alar, la sig Daniel ner på marken bakom en sprucken sten. Han fick kikaren framför ögonen, och skruvade in skärpan samtidigt som han föste undan en jordhög med foten.

Morgan stod med händerna i sidorna. Det var nu han som pratade mest, men han undvek att se Leo i ögonen. När Leo böjde sig framåt och sa någonting, skakade Morgan på huvudet eller viftade med pekfingeret.

Daniel hörde ett prasslande läte bakom sig, och vände sig om. Såg först ingenting, men la sedan märke till några kråkor som vingslog sig uppåt mellan trädkronorna. Efter några sekunder hade de flytt synfältet. Daniel vände sig om igen, lutade sig mot armbågarna.

Männen befann sig alltjämt i gläntan, men stod nu närmare varandra. Utan förvarning puttade Morgan till Leo och sa någonting med stora läpprörelser. Leo reagerade genom att sträcka en hand i luften och därefter dra upp ett tjockt kuvert ur innerfickan. Han log, la huvudet på sned och räckte fram kuvertet mot Morgan, nickade. Morgan andades in så att axlarna höjdes och tog ett steg bakåt. Leo stod kvar, men gjorde en eftertrycklig gest med handen som han höll kuvertet i.

Daniel låg blickstill, och brydde sig inte om att en ytlig trädrot tryckte hårt mot låren. Det här var bra, tänkte han, bättre än vad han hade trott. Och den sköna känslan fanns i honom igen, den som han fick allt svårare för att locka fram. Men han skulle behöva komma närmare. Tätt jävla intill, och de hade inte sett honom ännu och han kände sig hemma i skogen och han hade kniven.

Innan Daniel hann ta ner kikaren för att hitta ett gömställe längre fram, såg han hur Morgan slet till sig kuvertet. Hur han gjorde det med blicken fäst i marken, och hur han drog handen genom håret när Leo klappade honom på axeln.

Männen gick snart vidare, trädde ut ur gläntan. Daniel låg kvar ett tag, lät dem få ett försprång, men reste sig sedan och joggade ner mot sjön. Han antog att de var på väg mot Hovdala, och skulle försöka att ta sig dit före dem.

När han skymtade sjön, tänkte han på vitfiskarna som lurade under ytan, och på sjukilosgäddan som han och morbror Lennart hade dragit upp förra sommaren. Men sedan tänkte han på männen igen, och skyndade på stegen. Kamouflagebyxorna satt löst, så han förflyttade sig smidigt. Som en kommandosoldat, fantiserade han. Som en ensam hjälte i en film. Han viskade refrängen till en brutal låt av Rollins Band. Den som hade spelats på radion tidigare på dagen, strax innan hans farsa hade kommit hem med sina kassar och sin tunga tystnad.

Uppe på en ås observerade han männen. De var fortfarande framför honom, och gick i samma riktning som tidigare. Daniel drog sig tillbaka ner mot sjön, och kom fram till att det inte gjorde någonting om han behöll sig bakom dem. Han saktade ner, slappnade av. Kände hur vinden fingrade i hans stubbade hår.

Flickan igen. Hennes förskräckta ansikte igen. De stora tänderna i den öppnade lilla munnen, och ögonen. Ögonen som hade sett på honom med så mycket liv i sig. Han hade bestämt henne som en Marielle, men nu behövde han inget namn längre.

Först hade han letat hemma i Tyringe. Efter någon timme chansat på en villa på Matteredsgatan. Men det hade visat sig att det var ett äldre par som bodde där, och den rätta

känslan hade inte infunnit sig. Han hade blivit irriterad, skurit sig själv i tummen med kniven. Lämnat platsen med metallsmak i munnen.

Senare hade han åkt in till Hässleholm. Valt ut en villa som gömde sig bakom en tät tujahäck. Och där. Där hade han hittat henne.

Daniel kände hur pulsen rusade, och slutade att tänka på flickan. Han återvände till föreställningen att han var en kommandosoldat.

Det blev glesare mellan träden, men terrängen var alltså kuperad och snårig nog för att skymma sikten åt flera håll. Daniel var på helspänn, och undvek att trampa på torra grenar eller snubbla över stenar. Ovanför honom svepte en glada, och borta vid sjön kivades några måsar.

När han hade tvingat in sig i en ogästvänlig reva i landskapet, såg han att det lyste blått under en buske ett stycke framför honom. Färgen passade inte in i omgivningen, så Daniel hukade sig ner bland tistlarna och lyfte kikaren. Redan innan han hade fått in skärpan, kände han igen den blåa nyansen. Och när skärpan kom, flämtade han till. För det var Morgan som låg där under busken, och han tittade rakt på honom.

Först backade Daniel, var på väg att fly därifrån, men sedan höjde han åter kikaren. Såg då att ögonen bara fortsatte att stirra, inte blinkade. Och att blicken var tom och torr.

Daniel sänkte kikaren något. Och där fanns handen med fingrarna som hade kämpat sig ner i myllan, och där fanns blodet. Han fortsatte att titta som paralyserad, men när det började att bulta där nere släppte han kikaren och skyndade iväg.

Han visste inte vad han skulle göra, och han undrade var Leo var och han tyckte sig höra underliga ljud från både vänster och höger. Det ryckte i hans kinder och han mådde illa och svettades. Han började att springa, och han sprang snabbt. Fuktig mossa lurade hans fötter och stumma grenar piskade hans ben.

I tankarna flydde han till Hässleholm, stod åter utanför fönstret. Han tyckte om att se in i folks liv, och hon hade dansat, flickan. Dansat för sig själv. Långe, i bara trosor och tunn t-shirt. Samma låt, om och om igen. Omedveten, helt fri. Höftrörelserna, spänsten i bröstet. Och hennes reaktion hade varit så stark. De tunna armarna som hade tryckt sig mot kroppen. Och det förskräckta ansiktet. Ögonen som hade upptäckt.

Han snavade, och bilderna på Morgan kom tillbaka. Blodet.

Skogen tätnade och mörknade, men han fortsatte in i den eftersom han ville synas så lite som möjligt och ta den kortaste vägen tillbaka till mopeden. Och han var *tvungen* att ta sig till mopeden, ha den med sig hem. Annars skulle han få fan. Få *fan*.

Den här berättelsen är löst baserad på ett mord som begicks vid Finjasjön (Hovdalafältet) år 1994. Mannen som mördades var från Polen, och befann sig i Sverige tillsammans med en kamrat. Svensk polis ansåg att kamraten, som lämnade landet, var mördaren. Fallet överlämnades till rättsväsendet i Polen, men vad som därefter har skett är okänt.
(Källa: Sydsvenskan, Dagens Nyheter, www.svenskamord.se)

Karaktären Daniel är påhittad.

”Upptäckt” publicerades i Kristianstadsbladet den 9 juli 2010.